

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **I. S.**, zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 12. 2019, č. j. 13 A 68/2019 – 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 11. 10. 2019, č. j. KRPA-354497/13/ČJ-2019-000022-ZZC (dále také „rozhodnutí žalované“), rozhodla o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění rozhodném pro projednávanou věc

(dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem správního vyhoštění na dobu 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

[2] Proti rozhodnutí žalované brojil žalobce u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobou, kterou městský soud zamítl rozsudkem ze dne 2. 12. 2019, č. j. 13 A 68/2019 – 37, jako nedůvodnou.

[3] Městský soud nejprve rekapituloval skutečnosti vyplývající ze správního spisu. Uvedl, že dne 10. 10. 2019 policejní hlídka na Pražském okruhu zastavila vozidlo, jehož řidičem byl žalobce, který u sebe neměl žádný průkaz totožnosti. Policejní orgány lustrací následně zjistily, že žalobce je evidován jako nežádoucí osoba (viz úřední záznam ze dne 10. 10. 2019, č. j. KRPA-354497-2/ČJ-2019-000007). Z přiloženého správního spisu pak vyplývá, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění, jelikož neoprávněně pobýval na území České republiky.

[4] Městský soud dále poukázal na to, že žalobce při podání vysvětlení dne 11. 10. 2019 uvedl, že do České republiky poprvé přicestoval v roce 2007 za účelem zaměstnání. Před osmi lety mu ukradli cestovní pas, od té doby žádný nemá. Z podaného vysvětlení také vyplývá, že žalobce neví, proč byl zajištěn (dne 3. 3. 2019 mu skončilo vízum strpění, následně požádal o azyl). Stav řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany mu nebyl znám (toto řízení bylo zastaveno rozhodnutím, které nabylo právní moci dne 26. 8. 2019 – pozn. soudu), neboť se na doručovací adrese nezdržuje. Žalobce také uvedl, že pracuje a nemá čas zajímat se o to, v jakém stádiu se nachází řízení o azylu. Českou republiku neopustil, jelikož si myslel, že stále běží řízení o azylu. Ke své bytové situaci žalobce uvedl, že přebývá v autě svého zaměstnavatele, žádnou stálou adresu, kde by se vyskytoval, nemá. V České republice nemá žádné ekonomické, kulturní či společenské vazby a nic zde nevlastní. Je svobodný, bezdětný, jeho rodiče a sourozenci zemřeli. Na adrese v Uzbekistánu, kterou sdělil správnímu orgánu, bydleli jeho prarodiče, o nichž však neví, jestli stále žijí. Žádné finanční prostředky, které by mohl použít jako finanční záruku ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců, nemá. Nakonec žalobce dodal, že se obává, že bude po návratu do Uzbekistánu uvězněn, neboť tam dělal vymahače pro lichváře.

[5] Na základě shora uvedeného městský soud konstatoval, že žalobce dlouhodobě pobýval na území České republiky, přestože již bylo pravomocně rozhodnuto o jeho správním vyhoštění. Za situace, kdy žalobce měl a mohl vědět o své povinnosti vycestovat, avšak dobrovolně ji nesplnil, bylo nezbytné přistoupit k jeho zajištění, aby nedošlo ke zmaření správního vyhoštění. Na tomto závěru nic nemění ani skutečnost, že žalobci nebylo známo, že řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany již bylo ukončeno. To, že se o stav řízení aktivně nezajímal, ani fakt, že se nezdržoval na své doručovací adrese, podle městského soudu nemůže svědčit ve prospěch žalobce.

[6] Městský soud stejně tak neshledal důvodnou námitku žalobce, že se žalovaná řádně nezabývala možností uložení zvláštních opatření za účelem vycestování (viz § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců), kterých mohlo být využito namísto jeho zajištění. Nepřisvědčil ani tomu, že rozhodnutí žalované je paušalizované a

pokračování

nepřezkoumatelné. V této souvislosti městský soud odkázal na strany 4 až 6 rozhodnutí žalované, kde žalovaná srozumitelně vysvětlila, proč nepřistoupila k uložení zvláštních opatření. Konkrétně uvedla, že žalobce nemá v České republice hlášenou adresu, na které by pobýval (přespává v autě), a zároveň uvedl, že nedisponuje žádnými peněžními prostředky, které by mohl použít ke složení finanční záruky. Městský soud se proto ztotožnil se žalovanou, že v projednávaném případě nejsou dány takové okolnosti, které by umožňovaly uložení zvláštních opatření za účelem vycestování.

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodu, který podrazuje pod § 103 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Stěžovatel nesouhlasí se žalovanou a městským soudem, že nebylo možné využít zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců a § 123c téhož zákona. Dále cituje napadený rozsudek v části, v níž se městský soud zabývá touto otázkou, k čemuž stěžovatel pouze dodává, že hodnocení možnosti využití zvláštních opatření městským soudem je „obdobně nepřijatelné“ jako v případě žalované, a to především s ohledem na to, že městský soud nevzal v potaz, že stěžovatel nevěděl, že na území České republiky pobývá neoprávněně. Podle něj měl městský soud při posuzování možnosti využití zvláštních opatření zohlednit, že stěžovatel netušil, že maří správní vyhoštění (protože se domníval, že stále běží řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, které mu zajistilo dočasný legální status pro setrvání v České republice). Stěžovatel je proto přesvědčen, že jeho zajištění nebylo namístě, neboť nelze hovořit o tom, že by se vědomě správnímu orgánu vyhýbal a rozhodnutí o správním vyhoštění svévolně a vytrvale mařil.

[9] Stěžovatel také uvádí, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců byla nutnost implementace čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí. Současně odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se touto otázkou zabývá. Jinak stěžovatel v podstatné části kasační stížnosti opakuje argumentaci obsaženou v žalobě.

[10] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Jediná tvrzení, která lze považovat za přípustné kasační námitky, je část kasační argumentace shrnutá v odstavci [8] tohoto rozsudku. Stěžovatel ve zbylé části kasační stížnosti jen opakuje svoji žalobní argumentaci (v podrobnostech viz odstavec [9] tohoto

rozsudku). Tato tvrzení již dříve uplatněná v žalobě jsou však v souladu s § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelná, protože neobsahují žádnou reakci na závěry městského soudu (v nichž stěžovatel obdržel odpověď na jím uplatněnou žalobní argumentaci) nebo polemiku s nimi, ale vymezují se pouze proti postupu správního orgánu. Z tohoto důvodu se jimi Nejvyšší správní soud dále nezabýval.

[14] Stěžovatel nesouhlasí s městským soudem, že nebylo možné využít zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců a § 123c téhož zákona. Namítá, že městský soud měl zohlednit, že stěžovatel netušil, že maří správní vyhoštění. Navíc podle něj není pravdou, že by se vědomě správnímu orgánu vyhýbal a rozhodnutí o správním vyhoštění svévolně a vytrvale mařil.

[15] Městský soud nepochybil, pokud přisvědčil žalované, že stěžovateli nelze uložit žádné ze zvláštních opatření za účelem vycestování (viz strany 4 až 6 napadeného rozsudku). V této souvislosti správně poukázal na to, že stěžovatel nemá v České republice hlášenou žádnou adresu, na které by pobýval (dle svého vyjádření přespává v autě svého zaměstnavatele nebo žije venku na ulici; viz protokol o podání vysvětlení ze dne 11. 10. 2019, č. j. KRPA-354497-12/ČJ-2019-000022-ZZC), a proto nemůže splnit povinnost zdržovat se na oznámené adrese místa pobytu. Kromě toho městský soud správně poukázal i na to, že stěžovatel připustil, že nemá žádné peněžní prostředky, které by mohl použít ke složení finanční záruky. Městský soud nepochybil, pokud se ztotožnil se žalovanou, že uložení zvláštního opatření, které mělo spočívat v povinnosti osobně se hlásit policii ve stanovené době, nebylo namístě. Stěžovatel totiž dlouhodobě nedodržel české právní předpisy, a proto neskýtá žádnou záruku, že by dodržel právě tuto povinnost. Ze shora uvedeného je patrné, že městský soud zohlednil specifika projednávaného případu a závěry žalované bez dalšího nepřevzal, ale přidal k nim vlastní úvahu v reakci na žalobní námítky. Přehledně pak vysvětlil, z jakého důvodu nebylo možné využít zvláštních opatření místo zajištění stěžovatele. S tímto hodnocením městského soudu se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

[16] Stejně tak není důvodná námítka, že městský soud nevzal v potaz, že stěžovatel si nebyl vědom, že na území České republiky pobývá neoprávněně. Na stranách 4 až 5 napadeného rozsudku městský soud zdůraznil, že stěžovatel nevěděl, že již bylo ukončeno řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jelikož se o stav tohoto řízení aktivně nezajímal a nepobýval na své doručovací adrese. Je tedy zřejmé, že městský soud tuto skutečnost zohlednil, avšak správně dovodil, že nemůže svědčit ve prospěch stěžovatele. Ke stejnému závěru ostatně dospěl i Nejvyšší správní soud ve svých dřívějších rozhodnutích, na která trefně odkázal také městský soud (srovnej rozsudky ze dne 9. 10. 2019, č. j. 7 Azs 144/2019 – 19, či ze dne 22. 5. 2019, č. j. 3 Azs 154/2018 – 25; všechna judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz). Kasační soud tedy uzavírá, že nezáměr stěžovatele o probíhající azylové řízení ani nepřebírání pošty (z důvodu tvrzené pracovní vytíženosti) nejsou ospravedlnitelným důvodem pro jeho neoprávněný pobyt na území České republiky ani nesvědčí pro uložení zvláštních opatření namísto zajištění stěžovatele.

pokračování

[17] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s.ř.s. (výrok I. tohoto rozsudku).

[18] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věta první s.ř.s., ve spojení s § 120 s.ř.s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka - žalovanou - nebylo v jejím případě prokázáno, že by jí v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady převyšující rámec její úřední činnosti vznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladu řízení nepřiznává (výrok II. tohoto rozsudku).

[19] Stěžovateli byl usnesením městského soudu ze dne 21. 10. 2019, č. j. 13 A 68/2019 - 17, ustanoven zástupcem pro řízení Mgr. Jindřich Lechovský, advokát se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6. Podle § 35 odst. 10, věty poslední s.ř.s. zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti.

[20] Ze spisu vyplývá, že ustanovený zástupce ve věci učinil jeden úkon právní služby, a to sepsání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“)]. Za něj mu náleží odměna podle § 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 advokátního tarifu ve výši 3 100 Kč. K tomuto úkonu se přiznává náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč. Ustanovený zástupce doložil, že je plátcem DPH, proto mu výše odměny byla navýšena o 714 Kč. Zástupci stěžovatele se tedy přiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4 114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dní od právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastoupení stěžovatele nese stát (§ 60 odst. 4 s.ř.s., ve spojení s § 120 s.ř.s.; viz výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 13. srpna 2020

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu